BESCHIKKING VAN HET HOF
8 juli 1987 *

In zaak 295/86,

SA Garelly, vennootschap naar Frans recht, te Freyming Merlebach, vertegenwoordigd door J. P. Karsenty, advocaat te Parijs, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij N. Schaeffer, 38, rue du Curé,

verzoekster,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch raadadviseur M.-J. Jonczy als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, lid van haar juridische dienst, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van de artikelen 2 en 3 van verordening nr. 2800/86 van de Commissie van 9 september 1986 houdende instelling van een voorlopig anti-dumpingrecht op de invoer van bepaalde diepvriezers van oorsprong uit de Sovjetunie, houdende aanvaarding van de verbintenissen die zijn aangegaan in het kader van het onderzoek met betrekking tot de invoer van bepaalde diepvriezers van oorsprong uit Joegoslavië en de Duitse Democratische Republiek en houdende beëindiging van het onderzoek, alsook houdende beëindiging van de procedure met betrekking tot de invoer van bepaalde diepvriezers (PB 1986, L 259, blz. 14),

geeft

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: Mackenzie Stuart, president, Y. Galmot, C. Kakouris, T. F. O'Higgins en F. Schockweiler, kamerpresidenten, G. Bosco, T. Koopmans, O. Due, U. Everling, K. Bahlmann, R. Joliet, J. C. Moitinho de Almeida en G. C. Rodríguez Iglesias, rechters,

advocaat-generaal: Sir Gordon Slynn
griffier: P. Heim

* Procestaal: Frans.

de advocaat-generaal gehoord,

de navolgende

Beschikking

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 27 november 1986, heeft de vennootschap Garelly krachtens artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag beroep ingesteld tot nietigverklaring van de artikelen 2 en 3 van verordening nr. 2800/86 van de Commissie van 9 september 1986 houdende respectievelijk aanvaarding van de verbintenissen die zijn aangegaan door de onderneming Union Haushaltgeräte in het kader van het onderzoek met betrekking tot de invoer van bepaalde diepvriezers van oorsprong uit de Duitse Democratische Republiek, en beëindiging van het onderzoek met betrekking tot die invoerverrichtingen.

2 Verzoekster is een Franse vennootschap die 50% van haar omzet realiseert in het kader van haar activiteit als exclusief importeur van bepaalde, door de Oostduitse onderneming Union Haushaltgeräte uitgevoerde types diepvriezers.

3 Tot staving van de ontvankelijkheid van haar beroep voert verzoekster aan, dat de Commissie haar op 13 december 1985 een vragenlijst heeft toegestuurd die zij heeft beantwoord, en dat de Commissie in haar kantoren een onderzoek heeft verricht, uit welk een en ander zij concludeert, dat zij „dus een rechtstreeks en individueel betrokken partij is in de zin van artikel 173 EEG-Verdrag".

4 Bij op 13 januari 1987 ter griffie van het Hof neergelegde memorie heeft de Commissie overeenkomstig artikel 91, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen tegen het door verzoekster ingestelde beroep.

5 De Commissie wijst in de eerste plaats verzoeksters argument af, dat zij betrokken is geweest bij de anti-dumpingprocedure. Zij verwijst in dit verband naar het arrest van 6 oktober 1982 (zaak 307/81, Alusuisse, Jurispr. 1982, blz. 3463), waarin het

Hof overwoog dat het onderscheid tussen een verordening en een beschikking uitsluitend berust „op de aard van de handeling en de rechtsgevolgen die zij teweegbrengt, en niet op de modaliteiten volgens welke zij tot stand komt", en preciseert vervolgens, dat de rechtspraak van het Hof in zaak 169/84 (arrest van 28 januari 1986, Cofaz, Jurispr. 1986, blz. 391) in de onderhavige zaak geen toepassing kan vinden, omdat het daar ging om de rechten van degenen die een klacht hadden ingediend.

6 In de tweede plaats merkt de Commissie op dat, ook al zou verzoekster andere middelen hebben aangevoerd tot staving van de ontvankelijkheid van haar beroep, de vraag of zelfstandige importeurs in beroep kunnen komen tegen verordeningen waarbij een anti-dumpingrecht is ingesteld, door het Hof ontkennend is beantwoord in zijn arresten van 6 oktober 1982 (reeds aangehaald) en 21 februari 1984 (gevoegde zaken 239 en 275/82, Allied Corporation, Jurispr. 1984, blz. 1005), waarin het overwoog dat dergelijke verordeningen ten aanzien van zelfstandige importeurs handelingen zijn van algemene strekking en geen beschikkingen die hen rechtstreeks en individueel raken. Volgens de Commissie geldt dit te meer voor verzoekster, daar het bestaan van de dumping is vastgesteld aan de hand van de uitvoerprijs en niet aan de hand van de door de importeur toegepaste wederverkoopprijs.

7 Ten slotte betoogt de Commissie dat waar een importeur door een voorlopig of zelfs een definitief anti-dumpingrecht rechtstreeks noch individueel wordt geraakt, hoewel hij op grond van de verordening verplicht is dat recht te betalen, hij zeker niet rechtstreeks en individueel wordt geraakt door de prijsverbintenis van de exporteur. Aangezien de exporteur vrij is om een dergelijke verbintenis al dan niet aan te gaan, is de situatie van verzoekster, aldus de Commissie, niet anders dan die waarin zij zou verkeren bij een eenzijdige beslissing van de exporteur om zijn prijzen te verhogen. De verordening van de Commissie doet niets anders dan de haar door de exporteur aangeboden prijsverbintenis aanvaarden. De door verzoekster gestelde schade is derhalve een uitvloeisel van de handelsrelaties tussen exporteur en importeur.

8 In haar schriftelijk antwoord op de exceptie van niet-ontvankelijkheid betoogt verzoekster, dat in casu is voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag.

9 Onder verwijzing naar's Hofs arresten van 18 november 1975 (zaak 100/74, CAM, Jurispr. 1975, blz. 1393) en 15 juli 1963 (zaak 25/62, Plaumann,

Jurispr. 1963, blz. 205) stelt zij, dat artikel 2 van verordening nr. 2800/86 een tot een andere persoon gerichte beschikking is die haar, als handelspartner van de aan de Commissie bekende onderneming Union Haushaltgeräte, individueel raakt. Genoemd artikel 2 van die verordening raakt haar ook rechtstreeks, omdat de door de Commissie aanvaarde maatregel effect sorteert zonder dat daartoe een op grond van die handeling verrichte rechtshandeling van een derde noodzakelijk is.

10 Verder wijst verzoekster erop, dat het Hof in zijn arrest van 29 maart 1979 (zaak 118/77, ISO, Jurispr. 1979, blz. 1277) — dat, anders dan de door de Commissie aangehaalde rechtspraak, betrekking had op de aanvaarding van een verbintenis van een exporteur — het beroep van een importeur ontvankelijk heeft geoordeeld wegens de nauwe banden tussen deze importeur en de exporteur, juist zoals in casu het geval is.

11 Artikel 91, paragraaf 3, van het Reglement voor de procesvoering bepaalt dat, tenzij het Hof anders beslist, de verdere behandeling van de exceptie mondeling geschiedt. Het Hof is van oordeel, dat er geen termen aanwezig zijn om tot mondelinge behandeling over te gaan, en besluit overeenkomstig artikel 91, paragraaf 4, op grond van de schriftelijke memories uitspraak te doen.

12 Volgens artikel 173, tweede alinea, van het Verdrag is een beroep tot nietigverklaring, ingesteld door een particulier, slechts ontvankelijk indien de bestreden handeling, hoewel genomen in de vorm van een verordening, in werkelijkheid een beschikking is die de verzoeker rechtstreeks en individueel raakt.

13 In de onderhavige zaak strekt het beroep niet tot nietigverklaring van de bepalingen van de bestreden verordening, waarbij een anti-dumpingrecht is ingesteld, maar van de bepalingen waarbij de door een exporteur aangeboden prijsverbintenissen zijn aanvaard en die zijn vastgesteld krachtens artikel 10 van verordening nr. 2176/84 van de Raad van 23 juli 1984 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping of subsidiëring uit landen die geen lid zijn van de Europese Economische Gemeenschap (PB 1984, L 201, blz. 1).

14 De bestreden bepalingen beperken zich er derhalve toe, de prijsverbintenissen te aanvaarden die de exporteur heeft aangeboden. Het is dus enkel deze exporteur die — met uitsluiting van alle anderen, die noodzakelijk buiten de aangegane verbintenissen staan — door die bepalingen rechtstreeks en individueel wordt geraakt in de zin van artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag.

15 Mitsdien moet het beroep niet-ontvankelijk worden verklaard.

Kosten

16 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen, voor zover zulks is gevorderd. Aangezien verzoekster in het ongelijk is gesteld, dient zij in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE,

de advocaat-generaal gehoord,

beschikt:

1) Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.

2) Verzoekster wordt verwezen in de kosten.

Luxemburg, 8 juli 1987.

De griffier

P. Heim

De president

A. J. Mackenzie Stuart